

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/40/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120393019
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120393019.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35831154, so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Mýtna č. 48, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Bratislava - Staré Mesto, Mýtna č. 48, proti žalovanej: P. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., W. č. X/XX, o zaplatenie 5.170,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 6. mája 2022, č.k. 13Csp/80/2020 - 243, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná **m á** nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Banská Bystrica dňa 01.10.2020 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 5.170,87 eura s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 5.170,87 eura od 22.02.2018 do zaplatenia na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 21.08.2015 reg. č. 008816411210815, ktorú žalovaná uzavrela s VÚB, a.s. (právny predchodca žalobcu). Uviedol, že na základe predmetnej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej bezúčelový úver vo výške 6.000,- eur, ktorý riadne a včas nesplácala. Žalovaná porušila svoju povinnosť podľa predmetnej zmluvy, a tak právny predchodca žalobcu dňa 14.02.2018 doručil oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy. Keďže žalovaná do 21.02.2018 na výzvu nereagovala a dlh nezaplatila, bola od 22.02.2018 v omeškaní so zaplatením dlžnej sumy spolu s príslušenstvom. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu (VÚB, a.s.) ako postupcom a žalobcom ako postupníkom dňa 14.02.2020 došlo k postúpeniu pohľadávky z predmetnej zmluvy voči žalovanej na žalobcu. Žalobca si žalobou uplatnil voči žalovanej zaplatenie istiny 5.170,87 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.170,87 eura od 22.02.2018 do zaplatenia. Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz dňa 15.10.2020 sp. zn. 15Up/1886/2020. Predmetný platobný rozkaz bol doručený žalovanej do vlastných rúk dňa 28.10.2020. Žalovaná podala proti platobnému rozkazu v zákonnej lehote odpor. Súd prvej inštancie vydal dňa 12.5.2021 rozsudok č.k. 13Csp/80/2020-144, ktorým výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu .631,17 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.631,17 eura od 22.02.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol, výrokom III. rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 40,44%. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Uznesením č.k. 5CoCsp/42/2021-207 z 8.12.2021 Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a v závislom výroku III. zrušil a vec mu vrátil v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že

z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva ako súd prvej inštancie posúdil a ako sa vysporiadal s podstatnou námietkou žalovanej uvádzanou pred súdom prvej inštancie, a to aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, nakoľko podľa nej nedošlo k platnému zosplatneniu, teda ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu pre porušenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto štádiu konania za nepreskúmateľné, predčasné a teda aj nesprávne. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Jeho úlohou bolo opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu v napadnutej časti, pričom sa dôsledne vysporiadať s námietkami strán sporu, najmä s námietkou žalovanej, a to aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, s tým, že v odôvodnení rozhodnutia dá súd prvej inštancie odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania a svoje rozhodnutie riadne zdôvodní tak, aby bolo preskúmateľné. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhoduje aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP). Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. odvolaním napadnuté nebolo, a preto je v tejto časti právoplatné.

3. Súd vykonal dokazovanie na základe čoho zistil tento skutkový a právny stav: Dňa 21.08.2015 uzavrela žalovaná ako dlžník so spoločnosťou VÚB, a.s. (právny predchodca žalobcu) ako veriteľom zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. 008816411210815, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 6.000,- eur, ktorý sa zaviazala žalovaná veriteľovi zaplatiť v 108 mesačných splátkach po 95,63 eura, teda s fixnou ročnou úrokovou sadzbou 11,9% ročne, RPMN 13,18 % a priemernou RPMN 15,44%. Termín konečnej splatnosti je uvedený ako 21.08.2024. Celkové náklady dlžníka podľa zmluvy predstavujú 3.922,67 eura, pričom celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť predstavuje 9.922,67 eura. Prvá splátka bola splatná dňa 21.09.2015 a najvyššia prípustná výška odplaty je 22,02%, pričom odplata predmetnej zmluvy predstavovala 14,87 %. Žalovaná bola v omeškaní s úhradou splátok predmetného úveru viac ako tri mesiace, a preto právny predchodca žalobcu mal ku dňu 12.01.2018 vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 5.445,07 eura. V bode 5 zmluvy je pod bodom b. uvedené oprávnenie banky v súlade s Obchodnými podmienkami vyhlásiť okamžitú splatnosť úveru, ak je dlžník v omeškaní s úhradou viac než dvoch splátok alebo jednej splátky počas obdobia dlhšieho než 3 mesiace a bol na ich zaplatenie písomne vyzvaný. Podmienky požadovanej predčasnej splatnosti úvery zo strany banky sú uvedené v bode VI. Všeobecných obchodných podmienok VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebiteľského úveru VÚB PÔŽIČKA fyzickým osobám - občanom. Z prehľadu splátok a úhrad žalovanej k zmluve č. 008816411210815 vyplýva, že žalovaná uhradila na splatenie úveru celkom sumu 2.368,83 eura (istinu v sume 829,13 eura, poplatky 68,50 eura a úroky 1.471,20 eura), naposledy zaplatila 27.11.2017 sumu 100,08 eura. Podaním označeným ako Tretia upomienka - pokus o zmier z 2.11.2017 právny predchodca žalobcu vyzýval žalovanú na okamžité zaplatenie dlžnej sumy v zmysle zmluvy o úvere s tým, že v opačnom prípade bude požadovať vrátenie celej poskytnutej sumy úveru s príslušenstvom pred dátumom splatnosti dohodnutým v zmluve o úvere. K výzve žalobca priložil poštový podací hárok. Výzvou z 12.1.2018 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom a zároveň vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva. Zásielka bola podaná na pošte 18.1.2018, adresát si ju neprevzal v odbernej lehote. Podaním zo dňa 6.3.2020 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že ku dňu 2.3.2020 postúpil svoju pohľadávku zo zmluvy spolu so všetkými úrokmi a ostatným príslušenstvom a zabezpečením na Intrum Slovakia s.r.o. Doklad o odoslaní/doručení zásielky žalobca nepredložil. VÚB, a.s. uzavrela so žalobcom dňa 14.2.2020 Rámcovú zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky z VÚB, a.s. na žalobcu, pričom z prílohy k zmluve vyplýva identifikácia pohľadávky č. 3108111021 s uvedením mena, priezviska, rodného čísla, adresy dlžníka, istiny a zmluvného úroku úveru, úroku z omeškania, poplatkov a rozhodujúceho dňa. Podaním z 10.8.2020 právny zástupca žalobcu vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej sumy celkom 8.015,75 eur. Z priloženého podacieho hárku vyplýva, že zásielka bola podaná na pošte 12.8.2020. Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení z 3.5.2022 poukázal na to, že spolu s výzvou právneho predchodcu zo dňa 2.11.2017 označenej ako „Tretia upomienka“ súdu predložil aj podací hárok, z ktorého je zrejmé, že táto výzva bola odoslaná žalovanej na adresu ňou uvedenú a to pod číslom zásielky RE364567715SK dňa 2.11.2017, čo vyplýva priamo z podacieho hárku na boku na jeho ľavej strane, kde je tento dátum uvedený. Ďalej poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu na posudzovanie účinkov doručenia poštových zásielok (uznesenie NS SR sp. zn. 4Obdo 73/2016, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/129/2010). Žalobca má za to, že preukázal, že k postúpeniu pohľadávky došlo riadne a platne. Tvrdenia žalovanej považuje za účelové s cieľom vyhnúť sa plneniu svojho záväzku. Žalovaná vo svojom vyjadrení na pojednávaní dňa 6.5.2022 tvrdila, že zo strany právneho predchodcu žalobcu neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti

v zmysle § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka. Žalobca nepreukázal, že výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka sa dostala do jej sféry dispozície a že mala objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v nej uvedenej. Nakoľko nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie pohľadávky, keďže takáto pohľadávka k danému obdobiu neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore. Opakovane poukazovala na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/84/2018 z 3.6.2018. Ďalej tvrdila, že právny predchodca žalobcu jej neposlal ani oznámenie o postúpení pohľadávky. Poukázala na § 17 ods.1, 4 zákona č. 129/2010 Z. z. Nedodržanie týchto ustanovení považuje za druhý dôvod, prečo žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v tomto spore. Žalobu navrhla v celom rozsahu zamietnuť.

4. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalovaná uzatvorila s VÚB, a.s. zmluvu o úvere. Tá je na jednej strane tzv. absolútnym obchodom podľa ustanovení Obchodného zákonníka, avšak v tomto konkrétnom prípade bola zmluva svojim charakterom zároveň i spotrebiteľskou zmluvou. Peňažné prostriedky poskytnuté na základe zmluvy o úvere bola žalovaná povinná v stanovenej dobe vrátiť a zaplatiť z nich zmluvný úrok. Z dôvodov uvedených v rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 13Csp/80/2020-144 z 12.5.2021 súd považuje zmluvu o úvere za bezúročnú a bez poplatkov a uvedeným rozsudkom zaviazal žalovanú vrátiť žalobcovi len sumu, ktorú jej ako spotrebiteľský úver právny predchodca žalobcu poskytol (teda 6.000 eur - 2.368,83 eur, ktoré už žalovaná zaplatila). Táto „nezamietaná“ časť zostala naďalej predmetom konania. Žalovaná namietala aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, pretože podľa nej nedošlo k platnému zosplatneniu, a následne ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Súd sa preto prvotne (vo svojom druhom rozsudku) zaoberal otázkou platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a následne platnosti postúpenia pohľadávky. Uplatnenie práva na splatenie celej pohľadávky (tzv. strata výhody splátok) je viazané na splnenie podmienok: a) možnosť straty výhody splátok bola výslovne určená v dohode medzi veriteľom a dlžníkom, b) dlžník nesplní niektorú zo splátok v deň jej splatnosti, c) veriteľ požiadala dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Splatenosť celej pohľadávky teda nenastáva priamo zo zákona. Môže k nej dôjsť najmä na základe výslovnej dohody účastníkov záväzkového vzťahu (alebo rozhodnutia súdu). Právny predchodca žalobcu a žalovaná si túto možnosť dohodli v samotnej zmluve (bod 5), taktiež je uvedená v bode VI. Všeobecných obchodných podmienok. Žalovaná v konaní nerozporevala, že bola v omeškaní s plnením dlhu, omeškanie je zrejme aj z prehľadu splátok a úhrad žalovanej k zmluve. Žalovaná však popierala, že by ju právny predchodca žalobcu upozornil na možnosť zosplatnenia úveru. Poukazovala na to, že listina označená ako „tretia upomienka“ zo dňa 2.11.2017 jej doručená nebola a prvýkrát sa s ňou oboznámila až pri prevzatí platobného rozkazu. Žalobca preukazoval splnenie notifikačnej povinnosti právneho predchodcu žalobcu v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka poštovým podacím hárkom, ktorý neobsahuje údaj o dátume podania, pečiatku pošty, podpis pracovníka pošty, označenie a identifikáciu zásielky a podľa názoru súdu nie je dôkazom o doručení tretej upomienky do dispozičnej sféry žalovanej. Podací hárok preukazuje iba skutočnosť, že určitá zásielka bola odovzdaná na prepravu, nie je však dôkazom o tom, že prepravca ju skutočne doručil do dispozície adresáta. Inak povedané, odovzdanie listovej zásielky na prepravu nie je dôkazom o tom, že táto listová zásielka bola reálne doručená do schránky adresáta, resp. že mu bola k dispozícii na vyzdvihnutie na príslušnej pošte. Záver, že podací hárok nie je dôkazom o doručení zásielky do dispozičnej sféry adresáta pritom vyplýva už z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 2Obo/3/2008 zo dňa 02.04.2008, kedy Najvyšší súd SR uviedol, že podací lístok o podaní doporučenej zásielky je len dôkazom o tom, že žalovaný žalobcovi zaslal listovú zásielku, ale nepreukazuje obsah tejto listovej zásielky, ani jej doručenie. Zhodne rozhodol Ústavný súd v rozhodnutí I. ÚS 174/09 zo dňa 24.06.2009, kedy dospel k záveru, že sporová strana sa dostala do dôkaznej núdze, keď predložila ako dôkaz doručenia určitého oznámenia iba samotný podací lístok bez špecifického označenia obsahu zasielanej zásielky.“ V danom spore žalovaná výslovne poprela skutkové tvrdenia žalobcu o doručení výzvy na zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom, čím ich urobila spornými v zmysle § 151 CSP, preto ich bolo nutné dokazovať, pričom dôkazné bremeno spočívalo na žalobcovi, pretože sa jednalo o jeho skutkové tvrdenia, ich preukázanie by bolo jemu na prospech a keďže nemožno dokazovať niečo, čo sa nestalo, žalovaná nemohla preukazovať, že výzva na zaplatenie jej nebola doručená, resp. nedošla do jej dispozičnej sféry. Ako už bolo uvedené, poštový podací hárok priložený žalobcom k žalobe za tretiu upomienku - pokus o zmier pri položke „dátum podania“ neobsahuje žiaden dátum, položky „denná pečiatka pošty“ a „podpis zamestnanca“ sú taktiež prázdne. Preto súd prvej inštancie prijal skutkové závery o tom, že poštový podací hárok je bez akéhokoľvek časového údaju, pečiatky pošty, či podpisu pracovníka pošty. Iba na ľavom boku hárku je vertikálne

uvedené „UPOMIE3_NEZ_20171102212953_100PP.DAT_afp_JOBID_1968275_CPSC6_1_HAROK “. Z tohto označenia poštového podacieho hárku však nemožno jednoznačne vzhľadom na prázdne položky „dátum podania“, „denná pečiatka pošty“ a podpis zamestnanca“ bez akýchkoľvek pochybností vyvodit', že zásielky s podacími číslami tam uvedenými boli skutočne podané na pošte. Dané označenie mohlo byť napr. vygenerovaným názvom súboru, pod ktorým bolo tlačivo uložené v počítačovom systéme. Podporne súd uviedol, že aj keby prijal za preukázané tvrdenie žalobcu o podaní poštového podacieho hárku na pošte, táto skutočnosť sama osebe ešte nedokazuje, že došlo k dôjdeniu zásielky - výzvy na zaplatenie do dispozičnej sféry žalovanej, t.j. aký bol osud zásielky po jej odovzdaní na pošte. Ustanovenie § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyžaduje, aby prejav vôle došiel adresátovi - neprítomnej osobe, a teda adresát mal možnosť sa s ním oboznámiť. V spore preto nepostačuje preukázať podanie zásielky na pošte, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry adresáta, čím mu bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s ňou, s jej obsahom. Toto je možné preukázať nielen podpísanou doručenkou (ako nie celkom správne uvádzala žalovaná), ale napr. aj kópiou obálky, v ktorej bola písomnosť doručovaná tým, že pošta na obálke vyznačila „zásielka neprevzatá v odbernej lehote“, alebo „adresát je neznámy“. Uvedené závery súdu nie sú v rozpore ani s rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR, na ktoré poukázal žalobca (uznesenie NS SR sp. zn. 4Obdo 73/2016 a uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 129/2010), pretože obe tieto rozhodnutia vychádzali z predpokladu, že zásielka do dispozičnej sféry adresáta došla, nie len že bola podaná na pošte. Na základe uvedeného možno konštatovať, že strany sporu si síce dojednali predčasnú splatnosť úveru, ale žalobca v konaní nepreukázal riadne splnenie notifikačnej povinnosti jeho právneho predchodcu, t. j. upozorniť žalovanú na uplatnenie práva tzv. straty výhody splátok (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), a preto k platnému zosplatneniu úveru nedošlo. Následne súd skúmal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu. Vzhľadom k nepreukázaniu doručenia výzvy pred zosplatnením pohľadávky žalovanej, k zosplatneniu pohľadávky nedošlo platne, a teda nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu tejto pohľadávky na žalobcu, keďže takáto pohľadávka k danému obdobiu neexistovala. V zmluve je doba trvania zmluvy uvedená takto: „do splatenia všetkých záväzkov dlžníka podľa tejto zmluvy“, a dátum poslednej splátky 21.8.2024. Platnosť postúpenia pohľadávky súd posudzoval aj z pohľadu splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré vyžaduje špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu osobu. Ide o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky. Ak podmienky uvedené v tomto špeciálnom ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje okrem iného aj z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom mimo banky už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS. V danom spore už samotné nepreukázanie splnenia podmienky uvedenej v § 92 ods. 8 zákona o bankách - dôjdenie (písomnej) výzvy na zaplatenie omeškanej časti pohľadávky do dispozičnej sféry klienta - pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu postačuje na prijatie záveru o neplatnosti postúpenia v čase jeho realizácie na žalobcu pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a tým o nedostatku aktívnej vecnej legitimitácie žalobcu v tomto spore. Záver o nesplnení rovnakej podmienky pre zosplatnenie pohľadávky a v dôsledku toho záver o tom, že sa nestala splatnou pred termínom jej konečnej splatnosti, a preto nemohlo dôjsť ani k jej platnému postúpeniu pre rozpor s § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. je podporný. S poukazom na vyššie uvedené mal súd za to, že žalobca nie je aktívne legitimovaným subjektom, a preto žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP. V konaní bola úspešná žalovaná, preto by jej v zmysle § 255 ods. 1 CSP patril nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom k tomu, že žalovanej z obsahu spisu žiadne trovy konania nevyplývajú, súd rozhodol, že jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

5. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu I. inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 5.170,87 eur, úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 5.170,87 Eur od 22.2.2018 do zaplatenia, a priznal mu náhradu trov konania v plnom rozsahu. Súd I. inštancie vec na základe vykonaného dokazovania nesprávne právne posúdil. Rozhodnutie súdu I. inštancie nie je správne. Spolu so žalobou bola súdu doručená nielen Tretia upomienka zo dňa 02.11.2017 (výzva na úhradu omeškanej splátky), ale spolu s ňou aj podací hárkok preukazujúci doručovanie tejto žalovanej, a to pod číslom zásielky RE364567715SK. Z tohto podacieho hárku je zrejmé, že predmetná výzva bola daná na poštovú prepravu dňa 02.11.2017, čo vyplýva z dátumu na ľavej bočnej strane hárku. Obe tieto listiny, a taktiež výzva právneho predchodcu na predčasné splatenie s doručenkou obálkou, sú súčasťou súdneho spisu od doručenia návrhu na vydanie platobného rozkazu. Predmetné výzvy boli doručované žalovanej na adresu ňou uvedenú v uzavretej zmluve, pričom počas trvania úverového vzťahu žalovaná

neoznámila právnenému predchodcovi žalobcu inú adresu na prijímanie písomností, a teda žalobca preukázal, že zásielky boli zasielané do dispozičnej sféry žalovanej. V tejto súvislosti poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR na posudzovanie účinkov doručenia poštových zásielok. Pre nadobudnutie účinkov doručenia úkonu nie je podstatné, či sa adresát s obsahom doručovanej zásielky úkonu oboznámil až neskôr, v čase plynutia odbernej lehoty na vyzdvihnutie uloženej zásielky, resp. tieto účinky nastávajú aj v prípade ak nevyužil možnosť oboznámiť sa s obsahom uloženej zásielky (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 4Obdo 73/2016 uverejnené v časopise zo Súdnej praxe pod č. 45/2018, príp. uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo 129/2010 uverejnené v systéme ASPI pod č. 27/2011.). Poukázal na ust. § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách, zo znenia ktorého vyplýva, že banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi svoju pohľadávku za podmienky, že a) klient bol na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku písomne vyzvaný a b) jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Vzhľadom k tomu, že v tomto konaní preukázal splnenie oboch uvedených podmienok, má za nesporné, že k postúpeniu pohľadávky došlo riadne a platne. V tejto súvislosti poukázal napríklad aj na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 11Co/1/2022 zo dňa 28.2.2022. Pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. „Prehnané formalistické požiadavky všeobecného súdu na formuláciu predmetu zmluvy sú ústavne neakceptovateľné. Úloha všeobecného súdu pri hľadaní riešenia súdnej právnej veci a interpretácii relevantných právnych úkonov totiž nespočíva vo „vyhľadávaní“ dôvodov neurčitosti predmetu zmluvy (prípadne iných dôvodov jeho neplatnosti), ale v poskytnutí súdnej ochrany účastníkom občianskeho súdneho konania. Táto má byť založená okrem iného aj na zohľadnení a plnej aplikácii všetkých zákonných kritérií platných pre výklad právnych úkonov a súčasnej preferencii výkladu v prospech platnosti, a nie neplatnosti právneho úkonu.“ (Nález Ústavného súdu SR z 1.apríla 2015, sp.zn. I.ÚS 640/2014). Správnym právnym posúdením veci by súd I. inštancie musel dospieť k záveru, že mu v tomto spore svedčí aktívna legitímácia.

6. Žalovaná v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že nesúhlasí s týmto odvolaním nakoľko je nedôvodné. Žalobca pochybil, v pôvodnom konaní mal možnosť preukázať doklad, ktorým by preukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu. Neurobil tak v pôvodnom konaní a neunesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie rozhodol správne na základe vykonaných dôkazov a dôkazov, ktoré sa nachádzajú v súdnom spise. Pri zosplatnení úveru musí byť dodržaný § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka. Zo systematického zaradenia týchto ustanovení v Občianskom zákonníku ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne 2 úkony, prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Žalobca predložil tretiu upomienku, žalovanej takáto upomienka od právneho predchodcu žalobcu nebola doručená. Prvýkrát sa s ňou oboznámila, až keď jej prišiel platobný rozkaz spolu s dokladmi, žalobca nepredložil dôkaz doručenia s podpisom žalovanej. Právny predchodca žalobcu tretiu upomienku neposielal. Druhý list „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“, list zo dňa 12.01.2018 jej doručený bol, o čom svedčí aj dôkaz doručenia s jej podpisom. Žalobca nepredložil doklad doručenia s jej podpisom, že jej bol posielaný list „tretia upomienka zo dňa 02.11.2017“. Žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu píše, že žalovaný bol týmto listom informovaný, čo vôbec nie je pravda a priložil ho ako dôkaz bez doručenia s jej podpisom. Poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.01.2011 sp.zn.5Cdo 129/2010. Keďže žalobca nepredložil listinu s doručenkou s jej podpisom, že tretia upomienka jej bola poslaná a doručená a dostala sa do sféry dispozície žalovanej, žalobca nepreukázal, že žalovaná mala objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej a preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Vo veci sa jedná o úver poskytnutý bankou, kedy postupník, na ktorého je postúpená pohľadávka banky a ktorý si ju uplatňuje v súdnom konaní (tu žalobca) je povinný tvrdiť a preukázať splnenie podmienok aktívnej vecnej legitímácie, vrátane, či bola na neho pohľadávka banky platne postúpená podľa § 92 ods.8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru v danej veci neboli splnené podmienky, pretože žalobca nepreukázal ním tvrdený skutkový stav, predložil síce Oznámenie o okamžitej splatnosti úveru zo dňa 04.05.2017, zo strany žalobcu však nebolo preukázané doručenie, resp. Doručovanie tohto oznámenia žalovanej. Poukázala na rozhodnutia iných okresných a krajských súdov. Nakoľko nedošlo ku platnému zosplatneniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatneným (údajne) vzniknutej pohľadávky. Takáto pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitímovaným v

prebiehajúcom spore. Súd prvej inštancie sa správne vysporiadal s námietkou žalobcu a to poštovým podacím hárkom, ktorý neobsahuje údaj o dátume podania, pečiatku pošty, podpis pracovníka pošty, označenie a identifikáciu zásielky a podľa názoru súdu nie je dôkazom o doručení tretej upomienky do dispozičnej sféry žalovanej. Podací hárok preukazuje iba skutočnosť, že určitá zásielka bola odovzdaná na prepravu, nie je však dôkazom o tom, že táto listová zásielka bola reálne doručená do schránky adresáta, resp. že mu bola k dispozícii na vyzdvihnutie na príslušnej pošte. Na základe uvedených skutočností navrhovala, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu a zaviazal žalobcu na úhradu trov konania.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

8. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanej z pôvodného veriteľa VÚB, a.s., keď pri postúpení pohľadávky nebol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

9. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa s ním. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

10. Podmienky na platné postúpenie bankovej pohľadávky sú podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách tri. Prvou je splatná pohľadávka, druhou je písomná výzva banky klientovi a tretou podmienkou je omeškanie klienta viac ako 90 kalendárnych dní od písomnej výzvy banky.

11. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca (banka - VÚB, a.s.) doručil (resp. odoslal) výzvu vyžadovanú § 92 ods. 8 zákona o bankách žalovanej. Súd prvej inštancie pritom nepovažoval za preukazujúci odoslanie uvedenej výzvy listinný dôkaz - nedatovaný poštový podací hárok.

12. Aj podľa odvolacieho súdu nedatovaný poštový podací hárok nie je dostatočný na preukázanie odoslania výzvy vyžadovanej § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pri absencii dátumu podania na poštovom podacom hárku je totiž možné z poštového podacieho hárku zistiť nanajvýš to, že právny predchodca žalobcu hodlal adresovať žalovanej písomnosť (nevedno však ani, akú konkrétnu písomnosť). Zistiť, či sa tak aj naozaj stalo, z uvedeného poštového podacieho hárku nemožno.

13. Ani z označenia na ľavej strane podacieho hárku v podobe „UPOMIE3_NEZ_20171102212953_100PP.DAT_afp_JOBID_1968275_CPSC6_1_HAROK“, na ktoré upozorňuje žalobca v odvolaní a upozorňuje, že dátum odoslania výzvy bol 02.11.2017, nie je možné preukázateľným spôsobom zistiť dátum podania, a to predovšetkým vzhľadom k tomu, že poštový podací hárok obsahuje vo svojej úvodnej časti pole Dátum podania, ktorý je nevyplnený. Pritom však, ak právny predchodca nedisponoval údajom na poštovom podacom hárku o podaní poštovej zásielky na poštovú prepravu, mal možnosť túto skutočnosť na pošte reklamovať.

14. Opačnou argumentáciou, ktorú je potrebné odmietnuť ako nenáležitú, by sa prijal záver, podľa ktorého by na preukázanie doručenia stačil (hoci i rukou) vypísaný poštový podací hárok bez skutočného odoslania na poštovú prepravu. Práve potvrdenie dátumu pošťou (resp. i iným poštovým prepravcom) na podacom hárku (resp. inom preukaznom hárku) preukazuje, že skutočne bola písomnosť podaná na poštovú prepravu a má byť doručená adresátovi. Potvrdením dátumu na poštovom podacom hárku sa preto preukazuje, že došlo k odovzdaniu zásielky na poštovú prepravu a môže sa počítať s jej riadnym doručením adresátovi zásielky, a teda i s dôjdením prejavu vôle odosielateľa adresátovi (v súlade s § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka).

15. Správne v nadväznosti na uvedené konštatoval súd prvej inštancie, že dôkazné bremeno ohľadom preukázania doručenia výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách ležalo na žalobcovi, a to obzvlášť za situácie, keď žalovaná namietala, že by jej bola uvedená výzva aj skutočne doručená. Iné dôkazy, ktoré by preukazovali doručenie uvedenej výzvy, neboli žalobcom v konaní prezentované.

16. Preto súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy vyžadovanej § 92 ods. 8 zákona o bankách na platné postúpenie pohľadávky právnym predchodcu žalobcu na žalobcu. Žalobcovi z toho dôvodu nesvedčí aktívna vecná legitímácia v konaní.

17. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).